

ANDREW PETERSON

EEN **MONSTER**
IN DE VALLEIEN

DE WINGFEATHER SAGE

DEEL 3

EEN MONSTER IN DE VALLEIEN

De Wingfeather Sage, deel 3

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn puur fictief. Iedere gelijkenis met daadwerkelijke personen en gebeurtenissen is volledig toevallig.

Tekst copyright © 2011 Andrew Peterson

Stamboomillustratie copyright © 2011 Andrew Peterson

Alle andere illustraties copyright © 2020 Andrew Peterson

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright Nederlandse uitgave © 2024 Uitgeverij Gideon

Oorspronkelijke titel: The Wingfeather Saga, The Monster in the Hollows

Auteur: Andrew Peterson

Vertaler: Monica van Bezooijen (met dank aan Tobya Jong en Lute-Geert Verdouw)

Omslagillustratie: Nicholas Kole

Omslagontwerp: Brannon McAllister

Typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Jaar van uitgave: september 2026

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 9789059992993

NUR: 334, 284, 285

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved

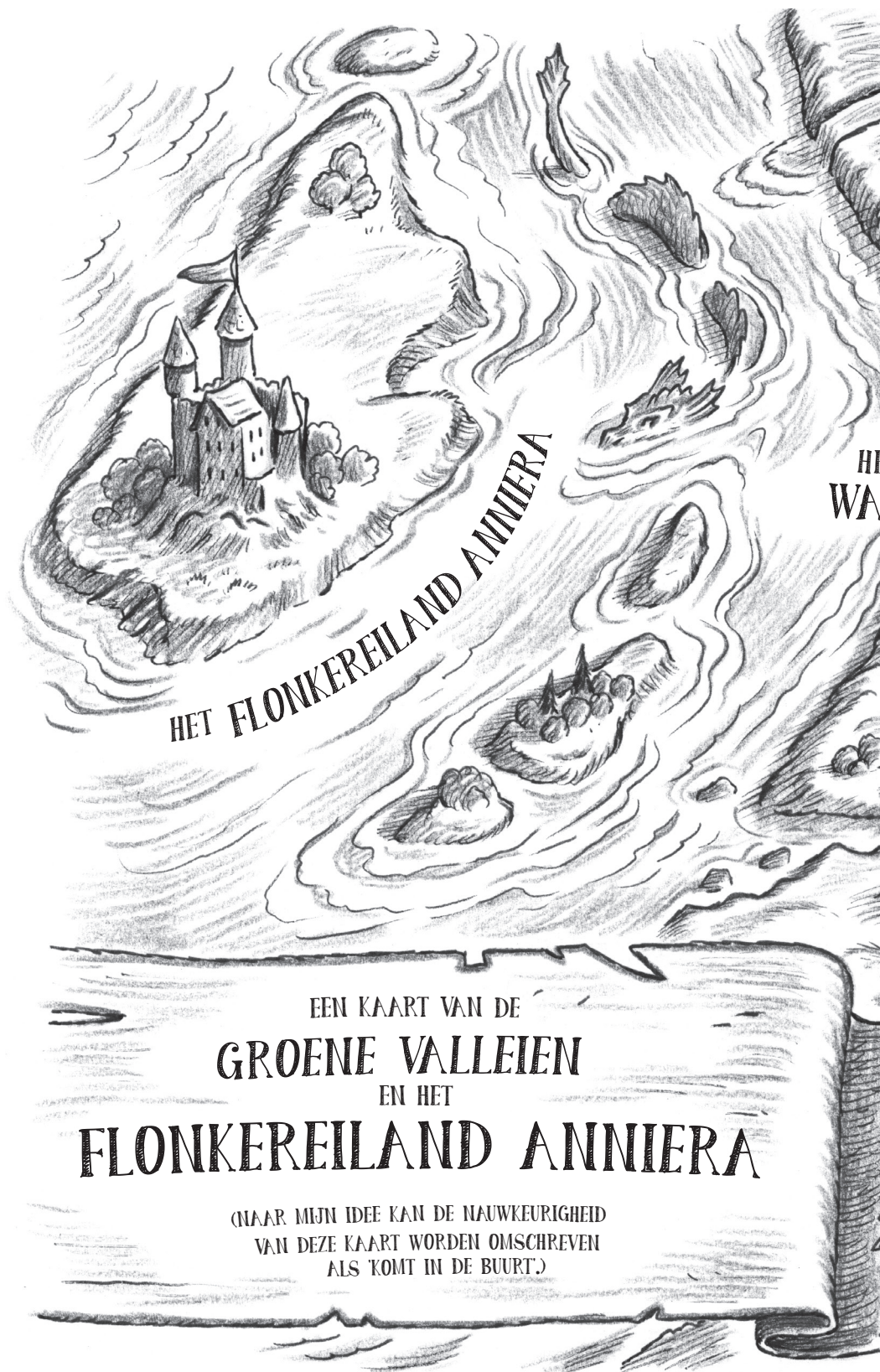

*Voor Jamie, mijn bruid,
die me kent als geen ander
en toch van me houdt.*

Inhoud

- 1 Een smeulende stilte 11
- 2 Een veilige schuilplaats 18
- 3 Aan het roer van de Enramare 24
- 4 Verse wonden 29
- 5 'De dochter van de scheepsbouwer' 34
- 6 Door het waterhek 41
- 7 Een sluwel in Ban Rona 48
- 8 Herberg De Boomgaard 56
- 9 Een raadsvergadering in de burcht 64
- 10 Verhalen en vleugels 69
- 11 Twee troonwachters en een sokkenman 75
- 12 Turalé 79
- 13 Pompoensoep en een oude vriend 85
- 14 Het erfgoed van Kargan Igiby 91
- 15 Een thuis op Schoorsteenheuvel 96
- 16 Podo Helmer is verliefd 104
- 17 De tien gezichtsharen van Olumpia Grasfeeks 118
- 18 Hoe het Sara Schoenmaker verging 127
- 19 Een rondleiding door de gildehal 131
- 20 Het Durgangilde 141
- 21 Een late gast 147
- 22 Een gekliefde in de tuin 155
- 23 Het licht dat hij achterliet 162
- 24 Onderweg naar school 166
- 25 Belaagd door een Bunzing 171
- 26 Pak de laars 177
- 27 Te laat bij gildemeester Mepper 183
- 28 De beroemde bibliotheek van Ban Rona 189
- 29 Een geslacht van koningen 195

30	Borlie en de dolk	205
31	Olumpia's waarschuwing en Bunzings spelletje	209
32	Op ontdekkingsstocht in de vallei	219
33	Korte metten met Bunzing	228
34	Geruchten in Gully's bar	234
35	Een lesje stiekem stelen	239
36	Haphonden en sneeuw	248
37	Sara's leger maakt zich gereed	258
38	Wolvensporen in de sneeuw	264
39	Wat Janner vond	268
40	Botten, botten en nog eens botten	271
41	Wat Janner in de grot vond	275
42	Sara en de onderhoudsmanager	280
43	Gemuilkorfd en vastgebonden	283
44	De zaak tegen Kalmar	290
45	Het plan	297
46	Freva's beschuldiging	301
47	Een handschoen zonder vingers	304
48	Het Tsjompie-Amendement	307
49	Een visioen, een stem en een schurk	313
50	Vergelding en bevrijding	319
51	Een naam onthuld	325
52	'Mijn lief verdween over het water'	330
53	De bevrijding van Moddergat	334
54	Verraad	336
55	Artham en de diepten van Throg	341
56	De koningin en de gekliefde	348
57	Een beer in Ban Rona	354
58	Ontsnapt	357
59	Onder een maanverlichte hemel	360
60	De burchtwachter en de hoge koning	364
	Bijlagen	368

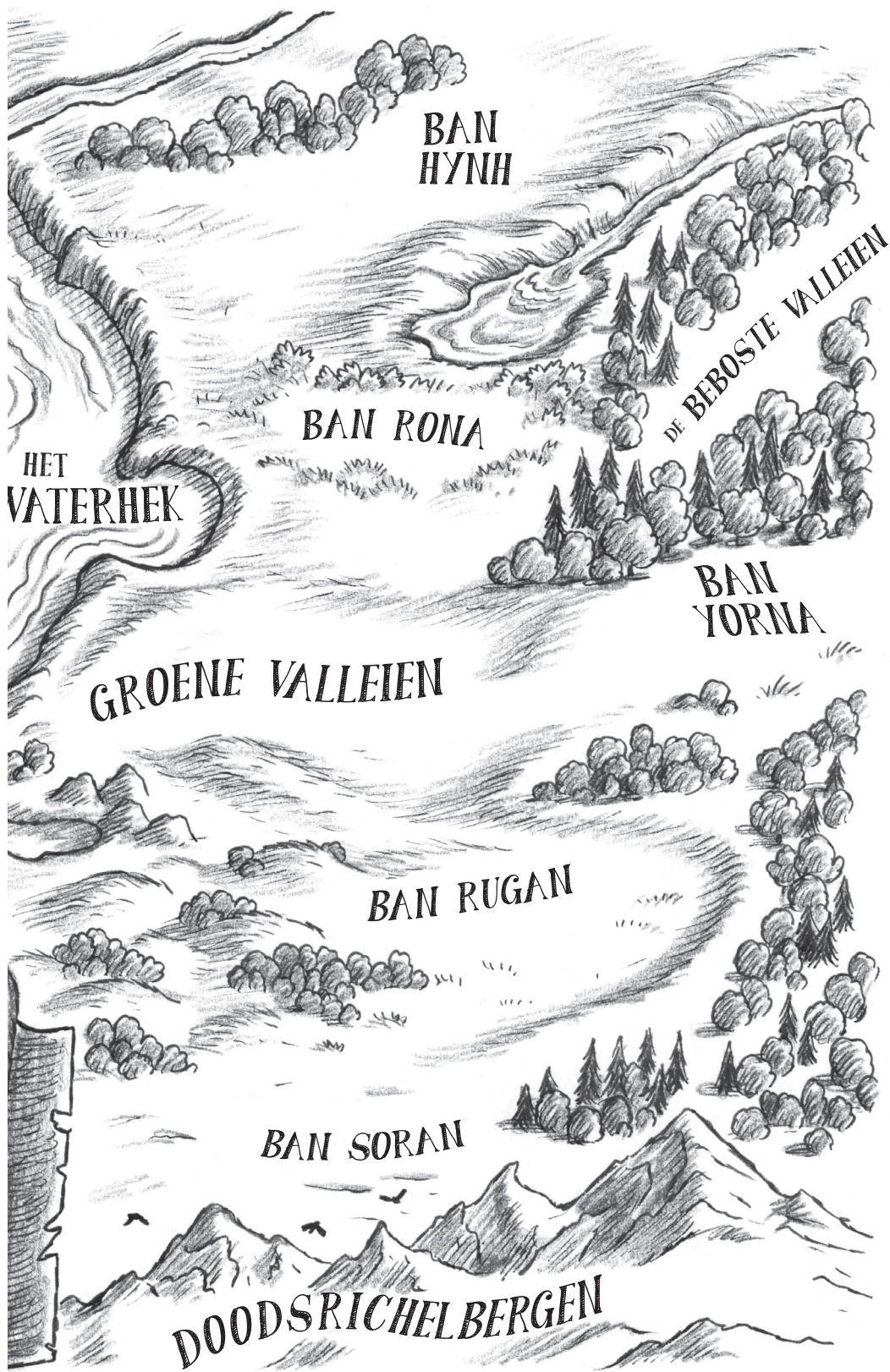

HET FLONKEREILAND ANNIERA

HI
WA

EEN KAART VAN DE
GROENE VALLEIEN
EN HET
FLONKEREILAND ANNIERA

(NAAR MIJN IDEE KAN DE NAUWKEURIGHEID
VAN DEZE KAART WORDEN OMSCHREVEN
ALS 'KOMT IN DE BUURT')

BAN
HYNH

HET
VATERHEK

BAN RONA

DE BEBOSTE VALLEIEN

BAN
YORNA

GROENE VALLEIEN

BAN RUGAN

BAN SORAN

DOODSRICHELBERGEN

1

Een smeulende stilte

Janner werd niet wakker van een geluid, maar van de stilte.
Er klopte iets niet.

Hij rekte zich uit en kwam half overeind. Zijn nek deed pijn en zijn schouders en dijen ook. Elke beweging herinnerde hem aan de klauwen en tanden die hem verwond hadden.

Hij verwachtte de eigenaar van die klauwen en tanden diep in slaap te zien, in het bed naast hem, maar zijn broer was nergens te bekennen. Zonlicht viel door de patrijspoort en gleed over het lege matras, traag als de slinger van een klok, op de maat van de wiegende boot. De dekens die bij het bed hoorden lagen in een hoop op de grond. Daar was niets vreemds aan; vroeger in Groefhout had Kalmar ook nooit zijn bed opgemaakt. Wat wel vreemd was, was zijn afwezigheid.

Wekenlang hadden Janner en Kalmar de hele dag in bed gelegen. Janner herstelde er van zijn wonden en Kalmar hield hem gezelschap. Telkens als Janner wakker werd, zag hij zijn harige broer in het bed naast het zijne zitten, meestal met een schetsboek op schoot. Het gekras van Kalmars ganzenveer was iedere morgen opnieuw troostend, als het lied van vogels. Als Janner wakker werd, bleef hij graag nog een paar minuten met gesloten ogen liggen. Dan luisterde hij naar Kalmars ademhaling en herinnerde zichzelf eraan dat het wezen naast hem echt zijn broertje was. Hij moest nog steeds wennen aan diens nieuwe uiterlijk, aan zijn vacht en de hese, grauwende stem van de elfjarige. Maar zijn ademhaling was hetzelfde gebleven en zijn ogen ook. Als Janner er ooit aan twijfelde of dit wezen zijn broer wel was, hoefde hij alleen maar in die helderblauwe ogen te kijken. Dan wist hij weer dat onder de wolvenvacht een jongen schuilging.

Janner haalde diep adem en zette zijn voeten op de vloer. Zijn wonden prikten. Zijn bovenbenen waren in verband gewikkeld en zijn gezicht vertrok bij het zien van de donkere vlekken op de witte windsels. Nia en Lilly moesten het verband weer verwisselen, wat nog veel meer pijn zou doen. Janner verzamelde moed om op te staan, iets wat hij nog bijna nooit alleen had gedaan sinds hij gewond was geraakt. Hij rilde bij die verschrikkelijke herinnering; de schok van het ijskoude water toen hij Kalmar achterna was gesprongen; de hete pijn van klauwen die diep in zijn benen drongen terwijl de kleine grijze sluwel zich verzette tegen zijn omhelzing; klauwen die over zijn rug schraapten en zijn shirt aan flarden scheurden, en, het ergst van allemaal, de scherpe tanden die in zijn schouder en hals beten – de tanden van zijn broer.

Het schip kraakte en viel weer stil. Sinds de dag dat ze bij de Ijsprairies vandaan gezeild waren, had het geleken of het schip leefde. Het kreunde als een oude man in zijn slaap; het kuchte als de zeilen werden geloeft; het zuchtte als ze overstag gingen en de wind in de zeilen kregen. De bemanning schreeuwde en lachte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, en zelfs 's nachts werd Janner gezelschap gehouden door golven die tegen de boeg sloegen en het gemompel van zeelieden die de wacht hielden.

En dan was er nog de hartslog van het schip: Podo Helmer. Janners eenbenige opa die naar voren en naar achteren liep, van boegboord naar stuurboord. Het gestage geklop van zijn voetstappen dat tot diep in de nacht weerklonk en het schip en al zijn passagiers in leven hield. De oude man brulde en bulderde. Zijn aanwezigheid was zo constant dat als Janner zich afvroeg waar Podo was, hij maar heel even hoefde te luisteren. Dan hoorde hij hem alweer een bevel roepen of klonk ergens zijn schaterlach of het geklop van zijn houten poot op het dek. Maar nu was het hart van het schip gestopt met kloppen, en dat was de stilte die Janner gewekt had. De vreemde kalmte van het water, het zwijgen van de bemanning en zelfs Kalmars afwezigheid waren niet zo verontrustend als de volkomen stilte van Podo Helmer. De oude man leek helemaal verdwenen.

Wat alles nog griezeliger maakte, was de onmiskenbare geur van rook die zijn neus binnendrong. Janner stond op, te snel, en de pijn in zijn benen, nek en rug maakte hem duizelig. Maar dat kon hem niet schelen. Hij moest weten wat er op het dek aan de hand was – misschien had hij wel gewoon een nachtmerrie.

Janner had nauwelijks drie stappen in de richting van de trap gezet toen het luik openvloog. Licht stroomde het ruim binnen.

‘Janner! Mijn jongen, wat doe jij uit bed? In de woorden van Mildresh Enwort: “Klauwen doen auw, vooral nu je broer je zo heeft toegetakeld!”’ De dikke buik van Oskar N. Reteep vulde de opening, wat een zonsverduistering tot gevolg had.

‘Meneer Reteep, wat is er aan de hand? Waar is iedereen? Waarom ruik ik rook?’ Janner deed een stap naar voren. Een scherpe pijn schoot door zijn been. Zijn gezicht vertrok.

Oskar waggelde van de trap en dribbelde naar Janner toe. ‘Rustig aan. Goed zo, kerel.’

Hij pakte Janner bij de arm en hielp hem verder.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Janner nogmaals.

Oskar duwde zijn bril omhoog en veegde over zijn kale hoofd, waar zweetdruppeltjes op glinsterden. ‘Alles is in orde, jongen. Alles is goed.’ Oskar, die vroeger altijd met een pijp in zijn mond achter zijn bureau in het kantoor van Boeken en Gaten zat, die alleen maar over echte avonturen had gelezen en die nog nooit eerder op een schip was geweest, was nu bijna een volleerd zeeman. Hij liep op blote voeten, zijn kniebroek had hij ingekort en hij droeg een mouwloos overhemd, zodat hij met zijn nieuwe tatoeage kon pronken. Hoewel hij nog even dik en rond was, zag hij er gezonder uit.

‘Als alles goed is, waarom ruik ik dan rook? Zijn de sluwels terug?’

De zeven sluwels die ze bij hun ontsnapping uit Kimera gevangengenomen hadden, waren met de dag lawaaiiger geworden. Hun gejam was oorverdovend en ze krabden dag en nacht aan de wanden van het ruim. Al snel werd duidelijk dat ze daar niet mee zouden stoppen tot ze zich een weg naar buiten hadden geklauwd. De Kimeranen wilden ze een kopje kleiner maken, maar daar wilde Nia niet van horen. Een

paar weken na hun vertrek, besloot Podo om de sluwels met een ton water op een klein bootje te zetten en dat weg te laten drijven. Hij verzekerde iedereen ervan dat dat gelijkstond aan een executie. Als de Maker wilde dat de sluwels in leven bleven, zou hij daarvoor moeten zorgen. Janner had nachtenlang wakker gelegen, bang dat ze hen op een of andere manier toch weer zouden inhalen, aan boord zouden glippen en de bemanning in hun slaap zouden doden.

Oskar wuifde met zijn hand terwijl ze op de eerste traptrede stapten. 'Nee, nee. Die wolven zijn allang verdwenen. Je moeder heeft me hierheen gestuurd om je mee te nemen naar boven.' Oskars blik werd ernstig. 'Er is iets wat je moet zien.'

Janner was altijd ongeduldig geweest als het om antwoorden ging. De trap naar het dek had acht treden, wat met zijn pijnlijke benen een hele reis zou zijn, en hij wilde niet zo lang wachten. 'Wat dan? Alstublieft, meneer Reteep, vertel het me!'

‘Nee, jongen. Dit is iets wat je moet zien, niet horen. Vooruit, omhoog!’ Janner pakte de arm van zijn oude vriend en bewoog zich tree voor tree omhoog, naar het zonlicht. Toen zijn ogen aan het licht gewend waren, zag hij voor het eerst sinds ze vertrokken waren de open zee. Hij had de oceaan gezien vanaf de kliffen thuis, een blauwe vlakte die zich oneindig ver uitstreckte naar het oosten. Hij had de zee gezien toen ze ontsnapten van de Ijsprairies, de bevroren rotsen achter zijn rug. Maar nu werd hij door water omringd. Het maakte hem duizelig. De Donkere Zee van Duisternis was zo weids en schrikwekkend om te zien dat zijn hart oversloeg. Het was adembenemend – en hij wist meteen dat hij het prachtig vond.

Hij dacht aan de tekening van zijn vader, die op zijn twaalfde verjaardag in zijn eentje op zee zeilde. Janner had urenlang naar dat plaatje gestaard, vol verlangen om ooit hetzelfde te doen. De geur van de zee, de glinstering van de zon op het water en het besef dat zijn vader van

zeilen had gehouden overspoelden Janner als een gigantische golf, die hem optilde en meevoerde.

Zijn blijdschap werd wat getemperd toen de wind van richting veranderde en de scherpe geur van rook zijn neusgaten binnendrong. Hij maakte zijn blik los van de oceaan en zag dat iedereen op het schip aan dek stond, bij de reling, en zwijgend zuidwaarts keek, naar een bewolkte hemel. Tussen de bemanningsleden stond een lange, mooie vrouw, haar linkerhand op de schouder van een jong meisje en haar rechterhand op de schouder van een kleine grijze sluwel. Naast hen stond de sterke Podo, zonder overhemd en met iets in zijn hand wat eruitzag als een knuppel.

‘Kom, kerel,’ zei Oskar, en Nia, Lilly, Kalmar en Podo draaiden zich om, om hem te begroeten.

Nu hij ze zo samen zag, voelde Janner zich sterker. Hij liet Oskar los, hinkte naar zijn moeder en viel haar in de armen. Zijn benen, nek en rug deden zeer, maar dat was niet belangrijk meer. Tijdens de weken van zijn herstel had hij al zijn familieleden meer dan eens gezien, maar nooit allemaal tegelijk. Hij voelde Podo’s hand op zijn hoofd, Lilly’s wang tegen zijn schouder en de armen van zijn moeder om hem heen, voorzichtig, zodat ze hem geen pijn zou doen – en Kalmars poot lag op zijn onderarm.

Toen voelde hij Kalmars klauwen, en hoewel hij het niet wilde, kromp hij ineens – een beetje maar, maar genoeg om de vreugde van het warme welkom te bederven.

‘Goeiemorgen, lieve jongen,’ zei Nia. Ze nam zijn gezicht in haar handen en lachte naar hem, maar in haar ogen stond verdriet te lezen. Janner kon zien dat ze onlangs nog gehuild had. Lilly zweeg, maar hield Janners hand vast en keek naar de grijze horizon.

‘Mama, wat is dat?’ vroeg Janner. ‘Waarom wil niemand me vertellen wat er aan de hand is?’

Nia hielp Janner naar de reling en wees naar de horizon. ‘Kijk.’

Maar Janner zag niets ongewoons. Het water was vreemd kalm, alsof de Donkere Zee zijn adem inhield. Het voelde alsof hun schip door verboden wateren voer. Maar dat was toch niet iets om naar te kijken?

Iedereen op het schip staarde ergens naar, maar Janner zag alleen maar wolken. Toen herinnerde hij zich de geur van rook en hij wist het.

‘Dat zijn zeker geen gewone wolken?’

Podo verzette zijn houten been en schudde zijn hoofd. ‘Nee, jochie, dat zijn geen wolken.’

‘Het is rook,’ zei Janner.

In gedachten zag Janner alle kaarten die hij ooit had bestudeerd voor zich. Hij zag de continenten en landen voorbij vliegen, met hun rivieren, grenzen en bossen. Hij zag Skrie en de Galeilanden en de weidse Donkere Zee van Duisternis, en stelde zich voor hoe hun schip de Groene Valleien naderde, die in het oosten lagen. Iets ten zuiden daarvan bevond zich een klein eiland dat voor de noordwestelijke kust van Sloch lag.

‘Anniera,’ zei Janner. ‘Het Flonkereiland.’

‘Ja, kerel. Negen lange jaren,’ zei Podo, ‘en het staat nog steeds in brand.’

2

Een veilige schuilplaats

Als Janner er ooit aan had getwijfeld of Anniera echt bestond, dan wist hij het nu zeker.

Hij wist het niet alleen door die verschrikkelijke rook die de hemel verduisterde of de geur in de wind, maar zag het ook in de ogen van zijn moeder. Het was alsof de golven van de zee, die nu zo vreemd stil was, zich hadden verplaatst naar de ogen van Nia Wingfeather. Als Janner naar haar keek, zag hij hoe ze overspoeld werd door golven van verdriet, woede, pijn en angst. Het diepe water van herinnering werd in beroering gebracht. Janner wist het zekerder dan ooit. Hij geloofde in Anniera, omdat het Flonkereiland voor zijn moeder niet slechts een verhaal was, maar een herinnering. Zij had daar rondgelopen met de man van wie ze hield. Ze had haar kinderen daar ter wereld gebracht. De legende van het Flonkereiland was haar leven geweest.

Janner staarde uit over de grijze zee en de zwarte rook die boven het water zweefde en was verdrietig, niet alleen vanwege haar verlies, maar ook het zijne. Net als zij was hij zijn thuis kwijt. Het huisje in Groefhout, waar hij was opgegroeid, stond er leeg en verlaten bij en het dorp zelf was in puin gelegd. Bij de gedachte alleen al voelde hij een steek van heimwee.

Hoeveel te meer zou zijn moeder dan wel niet verlangen naar haar koninkrijk, haar stad, haar vrienden – en haar man?

Sinds de dag dat ze halsoverkop uit Groefhout waren vertrokken, waren ze op de vlucht geweest, van de ene plek naar de andere. Van de boomhut van oom Artham naar de Oostbocht van de Blapp, van Moddergat naar Kimera, en nu voerden ze over de Donkere Zee naar de Groene Valleien, ergens net voorbij de horizon.

Janner was moe van het vluchten. Hij verlangde naar een eigen plek – een plek waar geen sluwels rondhingen, waar geen loslopers waren die zijn keel wilden doorsnijden, en waar hij en zijn familie eindelijk rust zouden vinden. Rust, daar verlangde hij naar. Hij had er zelfs over gefantaseerd dat de berichten over Anniera's verwoesting niet klopten. Dat ze een manier zouden kunnen vinden om zich in het land van zijn dromen te vestigen; heel misschien zouden hij en zijn familie zelfs weer kunnen wonen op kasteel Rysen, waar hij geboren was. Een kasteel! Janners wangen brandden nu hij besepte hoe dwaas die gedachte was. Hij was nog maar twaalf, maar oud genoeg om te weten dat het leven meestal niet liep zoals in de verhalen die hij las. Toch had hij tot dit moment een piepklein beetje hoop gekoesterd dat de witte stranden van Anniera op hem zouden wachten. Nu vervloog die hoop als as in de wind, rook aan de horizon.

'Mama, hoe kan het dat het nog steeds brandt?' vroeg Lilly.

Nia perste haar lippen op elkaar en haar ogen vulden zich met tranen. Toen ze zweeg, antwoordde Podo in haar plaats. 'Ik weet het niet, meisje. Maar als je per se alles in de as wilt leggen, kan dat wel jaren duren.'

'Maar... negen jaar?' vroeg Kalmar.

Nia veegde met haar hand langs haar ogen. Toen ze begon te praten, hoorde Janner haar stem trillen van woede. 'Gnag heeft genoeg haat in zijn hart om de fundamenteën van het kasteel te smelten, tot de botten van het eiland zelf bloot komen te liggen. Hij zal niet rusten tot Anniera wegzinkt in de zee.'

'Maar waarom?' vroeg Janner. 'Waarom haat hij het eiland zo? Wie ís hij eigenlijk?'

'Wie zal het zeggen? Als haat maar lang genoeg smeult, is er geen reden meer nodig. Dan houdt het vuur van die haat zichzelf in stand, en verslindt het alles en iedereen die op zijn pad komt. Voor de oorlog hoorden we geruchten over een groot kwaad in de bergen – maar ach, Throg was *zo ver* van Anniera. We dachten niet dat het ons ooit zou bereiken.' Nia sloot haar ogen. 'Tegen de tijd dat we beseften dat de sluwels Anniera op het oog hadden, was het al te laat. Je vader dacht dat het kanaal van Symian ons wel zou beschermen – of op z'n minst tijd